

Właściwe przestrzeganie szabatu

Kluczowe wersety: „Rzekł do nich: Sabat został ustanowiony dla człowieka, a nie człowiek dla sabatu. Dlatego Syn Człowieczy jest Panem także i sabatu”.

Ewangelia Marka 2:27,28

Wybrane fragmenty Pisma Świętego:

Ewangelia Marka 2:23-28

Czwarte przykazanie, które Bóg dał Izraelowi, brzmiało: „Pamiętaj o dniu szabatu, aby go uświęcić. [...] Nie będziesz wykonywał żadnej pracy”. (Księga Wyjścia 20:8-11). Bóg wyjaśnił znaczenie tego przykazania, stwierdzając: „To jest znak między mną a wami przez wszystkie wasze pokolenia, abyście wiedzieli, że Ja jestem Pan, który was uświęca”. Księga Wyjścia 31:13,14

Przez proroka Izajasza Bóg nadał temu przykazaniu głębsze znaczenie, wyjaśniając: „Jeśli nazwiesz szabat rozkoszą, a święty dzień Pana dniem czci, i jeśli będziesz go czcić, nie idąc własnymi drogami, nie szukając własnej przyjemności ani nie wypowiadając próżnych słów, wtedy będziesz czerpać radość z Pana”. Izajasz 58:13,14

Celem tego jednego dnia odpoczynku w tygodniu nie było jedynie fizyczne wytchnienie, ale, co ważniejsze, jak wyjaśnił prorok Izajasz, miał to być dzień na rozmyślanie o Bogu i oddawanie Mu czci z radością. Jezus ani apostołowie nie wydali Kościołowi żadnego przykazania dotyczącego dnia

szabatu. Jak napisał Paweł: „Nie jesteście pod Prawem, ale pod łaską”. Rzymian 6:14,15

Jednak w czasie pierwszego przyjścia Jezusa wielu żydowskich przywódców religijnych stało się formalistami, kładąc większy nacisk na dosłowne przykazania niż na ich głębsze znaczenie. W tej lekcji faryzeusze oskarżyli uczniów Jezusa o łamanie szabatu, ponieważ przechodząc przez pole zboża i będąc głodni, rozgniatali w dłoniach ziarna, aby je zjeść. Łukasz 6:1,2

Jezus nie złamał przykazania dotyczącego szabatu ani nie nauczał innych Żydów, by to robili. Był Żydem i zobowiązany był do przestrzegania szabatu. Sprzeciwiał się jednak bezsensownym błędnym interpretacjom Bożych przykazań. W związku z tym Jezus wyjaśnił w tej lekcji, że „szabat został ustanowiony dla człowieka”.

Słowo „szabat” oznacza odpoczynek. W innym miejscu Paweł napisał: „My, którzy uwierzyliśmy, wchodzimy do odpoczynku” (List do Hebrajczyków 4:3). Jest to odpoczynek wiary i zaufania w Pana, a nie dosłowny fizyczny odpoczynek Żydów. Apostoł kontynuuje: „Pozostaje więc odpoczynek dla ludu Bożego. Bo kto wszedł do Jego odpoczynku, ten również przestał wykonywać swoje dzieła, tak jak Bóg przestał wykonywać swoje. Starajmy się więc wejść do tego odpoczynku, aby nikt nie upadł, idąc za tym samym przykładem niewiary”. List do Hebrajczyków 4:9-11

Na pierwszy rzut oka wydaje się to sprzeczne, że mamy „starać się”, aby „wejść do odpoczynku”. Jednak w tym wezwaniu zawarta jest ważna prawda. Jest to odpoczynek, do którego wchodzimy,

podejmując codzienne wysiłki, aby rozwinąć pełną wiarę w Boga i poleganie na Nim. Jest to odpoczynek pełnego zaufania do Bożych obietnic, oparty na wiedzy, pewności i posłuszeństwie. Dzięki naszej relacji z Bogiem poprzez Jego Syna, Jezusa Chrystusa, naszego Pana, znajdziemy w tym odpoczynku duchową siłę.

Taki odpoczynek będzie proporcjonalny do naszej wiary w Boga i we wszystkie Jego obietnice. Dlatego dla naśladowców Pana każdy dzień powinien być sabatem lub dniem odpoczynku, w dodatkowym sensie rozmyślenia o Panu i oddawania Mu czci z radością we wszystkich naszych myślach, słowach i czynach.